

Liturgické texty : 2Pt 1, 3-11 L 17, 20-30

Kázňový text : Mal 3, 1-4.6

Téma : Adventné upratovanie

¹ Ajhľa, posielam svojho posla, aby pripravil cestu predo mnou. Vtedy zrazu príde do svojho chrámu Pán, ktorého hľadáte; príde posol zmluvy, po ktorom túžite. Ajhľa, prichádza! – vraví Hospodin mocností. ² Kto znesie deň Jeho príchodu? Kto obstojí, keď sa zjaví? Ved' On je ako tavičov oheň a ako práčov lúh! ³ I sadne si a bude vytápať a čistiť striebro; a vyčistí synov Léviho. Prečistí ich ako zlato a striebro, takže budú správne prinášať Hospodinovi obete; ⁴ Hospodinovi bude príjemná obeť Júdu a Jeruzalema ako za dávnych dní a v dávno zašlých rokoch. ⁶ Lebo ja, Hospodin, som sa nezmenil, ani vy ste neprestali byť synmi Jákobovými.

„Čakanie je frustrujúce, mučivé, prit'azujúce, nepríjemné a časovo náročné“ – znela reklama jednej známej doručovacej služby balíkov, ktorá nebola ďaleko od pravdy. Čakanie v dlhých radoch v obchode, čakanie na zákaznickej linke, čakanie na koniec obdobia korony, či čakanie na výsledok vyšetrenie je mnohokrát zdĺhavé až umárajúce. Ako bolo minule povedané, s čakaním je spojený aj samotný advent – práve tým slovom je aj charakterizovaný ako obdobie čakania na Pánov príchod. Čakanie, ktoré niektorým nedáva zmysel, no verím, že tebe, milý brat, milá sestra, je to čakanie zmysluplné, lebo je to čakanie vo viere. Áno, náš život je vystavený rôznym skúškam a bojom, pri ktorých je táto naša viera často preskúšaná – Boh nás však vyzbrojuje aj do týchto ťažkých dní. Dáva nám k tomu všetko čo potrebujeme – otázkou však je, či s tým čo dostávame, ale zároveň i dávame, vieme narábať. Či kladivo používame na rúbanie dreva, alebo na to, na čo je určené.

K adventnému času – popri už spomenutému čakaníu, či lepšie povedané: duchovnej príprave – patrí tradične aj upratovanie kostolov a každého z nás čaká nemalé upratovanie aj doma. Možno sa aj vám stalo, že pre nedostatok času vám zostalo predvianočné upratovanie na večer. – Tento čas nie je zlým časom, pretože nás nerozptyľujú návštevy a v domácnostiach, kde sú deti, tak tie v takomto čase obyčajne spia. Ale nedostatok denného svetla robí upratovanie o niečo zložitejším. Okno, ktoré sa večer po upratovaní zdá byť dokonale čisté, ráno pri skutočnom svetle sa môže javiť úplne ináč. Keď sa do okien oprú slnečné lúče, ktoré presvietia celú miestnosť, všimneme si v rohoch pavučiny, na oknách šmuhy, ktoré sme za večerného svetla nevideli ... A tak až denné svetlo ukáže, či je obývačka čistá alebo nie.

Náš život je práve ako tá obývačka. Nočné svetlo, to sú naše vlastné – ľudské normy, ktoré si v živote stanovíme a podľa ktorých potom žijeme. Keď sa porovnávame s druhými, keď robíme to, čo sa v našich očiach a očiach druhých javí správne, môžeme mať dojem, že všetko je s nami v poriadku, že sme dokonca lepší ako iní. Žijeme si spokojne, až kým na naše životy nepadne svetlo. V intenzívnej žiare svetla zrazu vidíme veci, ktoré sme predtým nevideli – pavučiny sebestva, sadze tajného hriechu, prach neposlušnosti. Práve a jedine Boží pohľad a Božie oči sú tým denným slnečným svetlom, ktoré prežiarí aj ten najtemnejší a najskrytejší kút a osvieti aj tú najskrytejšiu špinu srdca. *Súd je v tom, že svetlo prišlo na svet, ale ľudia väčšmi milovali tmu ako svetlo, lebo ich skutky boli zlé. Každý totiž, kto zle robí, nenávidí svetlo*

a nejde na svetlo, aby jeho skutky nevyšli najavo. Ale kto čini pravdu, ide na svetlo, aby jeho skutky boli zjavené, pretože sú v Bohu konané (J 3, 19-21).

Tým svetlom – reflektorom pre naše životy, ktorý odhalí všetko skryté a utajené je druhý príchod Božieho Syna a spolu s Ním aj príchod Božieho kráľovstva. *Ajhľa, prichádza!* Ako sa teda k tomu postavíme? Chceme si ďalej žiť vlastným životom, s vlastnými hodnotami či s hodnotami, ktoré si vyžaduje dnešná doba? Alebo som ochotný zrieknuť sa svojho pohodlia a upratať si svoj život na svetle, ktoré vychádza z Boha? Som ochotný žiť životom Božieho dieťaťa, ktorého dedičstvom je práve kráľovstvo Božie? Každé kráľovstvo má svojho kráľa, ktorý sedí na tróne. Tak kto sedí na tróne môjho života, na tróne môjho srdca? Je to tento svet, či ja sám ... alebo je to Boh, ktorý ma bol ochotný zachrániť z moci hriechu skrze svojho Syna?

Dostali sme život, preto k nemu máme pristupovať ako k vzácnemu času, pretože sme tu len chvíľu. *Keď sa Ho farizeji opýtali, kedy príde kráľovstvo Božie, odpovedal im: Kráľovstvo Božie nepríde tak, aby to ľudia pozorovali. Ani nepovedia: Ajhľa, tuto alebo tamto je! Lebo, ajhľa, kráľovstvo Božie je medzi vami!* (L 17, 20-21) V Ježišovi Kristovi bolo kráľovstvo čiastočne prítomné na tejto zemi, no vieme, že kráľovstvo Božie príde v plnom znení pri Jeho druhom príchode. Preto, ako veriaci ľudia tu máme pridanú úlohu a to žiť tento život naplno v zodpovednosti voči Pánu Bohu. Preto všetko, čo v živote robíme či nerobíme, by malo byť ovplyvnené našou vierou v Pána Ježiša Krista. Malo by to byť motivované Jeho láskou, slovom, Jeho prítomnosťou. Ak si totiž uvedomíme, že Pán Boh od nás bude požadovať zúčtovanie a zhodnotenie nášho života, ak si uvedomíme, čo všetko sme od Boha darom dostali, ak si priznáme, že sme Božie nástroje v tomto svete, ktoré si Boh pre svoju vôľu používa, potom nás to nemôže nechať chladnými ... ale práve naopak, musí to v nás vyvolať usilovnosť a nadšenie pre všetko čo robíme, aby sme to robili v Jeho mene a na Jeho slávu. Musí to v nás vyvolať túžbu po tom, aby kráľom nášho života a srdca bol On sám. *Kto znesie deň Jeho príchodu? Kto obstojí, keď sa zjaví?* S príchodom kráľovstva príde aj súd, kde Boh oddelí ovce od kozlov a tu sa ukáže to, na akom základe sme stavali svoje životy, kto bol pre nás skutočným kráľom.

Čas na tomto svete je nám daný ako obrovský dar. Nikto z nás nevie, kedy príde deň posledný. Preto si máme uvedomiť, že sme len do času a preto máme hľadať Boha a žiť s Ním. A to znamená byť usilovnými vo všetkom, čo je nám dané ako úloha: či sme súčasťou rodiny, pracovného kolektívu, triedy, dediny či cirkvi – máme tu všade konať všetko v zodpovednosti pred Pánom Bohom, ale aj voči ľuďom. Viera nás nevedie ku čakaniu kedy Pán príde a až potom ku konaniu, ale nás vedie k tomu, aby sme už teraz s Pánom Ježišom spolupracovali na budovaní tohto sveta – na budovaní kráľovstva Božieho už tu na zemi. Vedie nás k uskutočňovaniu rajskej ideály – ako je spravodlivosť, láska, rovnosť, sloboda, pravda, milosrdenstvo, služba ale aj radosť a blaženosť. Aby tieto ideály vládli aj v našich ľudských vzťahoch.

Neupratujme teda svoje životy pod nočným svetlom – pod našimi ideálmi, či pod tým, čo hýbe týmto dnešným, moderným svetom ... ale upratujme svoje životy pod svetlom, ktoré pramení z Boha, pod svetlom života Ježiša Krista, ktorý nám dal svojim životom na zemi príklad, ako žiť v nasledovaní Boha. Upracme si pod týmto svetlom svoje životy a širme túto čistotu aj vo vzťahoch medzi ľuďmi, pretože prichádza kráľovstvo Božie, v ktorom nám je ponúkaný večný život v spoločenstve s Bohom. Nie každý znesie tento deň. Nie každý to

obstojí ... iba ten, koho život je naplnený a motivovaný Božou láskou, nádejou, milosrdenstvom, spravodlivosťou a hlavne prítomnosťou Kráľa – Boha vo svojom živote.

Čakanie a upratovanie – čo je tam spoločné? Keď čakám návštevu vo svojej domácnosti, tak sa snažím poupratovať, nechcem aby sa môj návštevník, hosť cítil u mňa nepríjemne. *Hľa, už stojí pred dvermi, klope Ježiš, náš Pán verný* – spievame s nábožným pevcem v jednej adventnej piesni. Aká je naša reakcia? Zdalo sa nám čakanie frustrujúce, mučivé, nepríjemné a časovo náročné a tak sme to vzdali? ... Alebo aj napriek rôznym problémom, s ktorými zápasíme, ktoré sa nám do života vkrádajú sme sa rozhodli nájsť si čas na Pána, načúvať Jeho hlasu a byť pripravení – najmä, že sme to vo svojom vnútri dali všetko do poriadku. Aj napriek našim slabostiam, nedokonalosti, nech je našim vyznaním: *otváram srdce oddané, príd' ku mne, Kriste, môj Pane! Amen.*

Modlime sa slovami básne Dušana Miku:

Príd', Kriste, a do našich slabých srdc vstúp,
nie iba na chvíľu, ale stálym hosťom v nich buď'.
Príd', Kriste, do každej čakajúcej duše vojdi,
nie iba na chvíľu, ale daj, nech vždy v Teba verila by.
Príd', Kriste, do sveta, kde vládne nepokoj,
nie iba na chvíľu, ale nastálo ľud svoj upokoj.
Príd', Kriste, a klopať hlasno na naše srdca dvere,
nie iba chvíľu, ale až pokým dospejeme k viere.
Príd', Kriste, nech potešia sa slabí, smutní, biedni,
nie iba na chvíľu – nateraz, ale aj po ostatné svoje dni.
Príd', Kriste, vzhliadni na naše malé milé dietky,
nie iba na chvíľu, láskavo chráň ich, bez rozdielu všetky.
Príd', Kriste, a všetky životy naše úplne zmeň,
nie iba na chvíľu, ale navždy na vieru pravú ich premeň.

V Tebe viera, láska, nádej, vieme to iste,
spoločne voláme všetci, tak teda príd', Kriste. [Amen.]